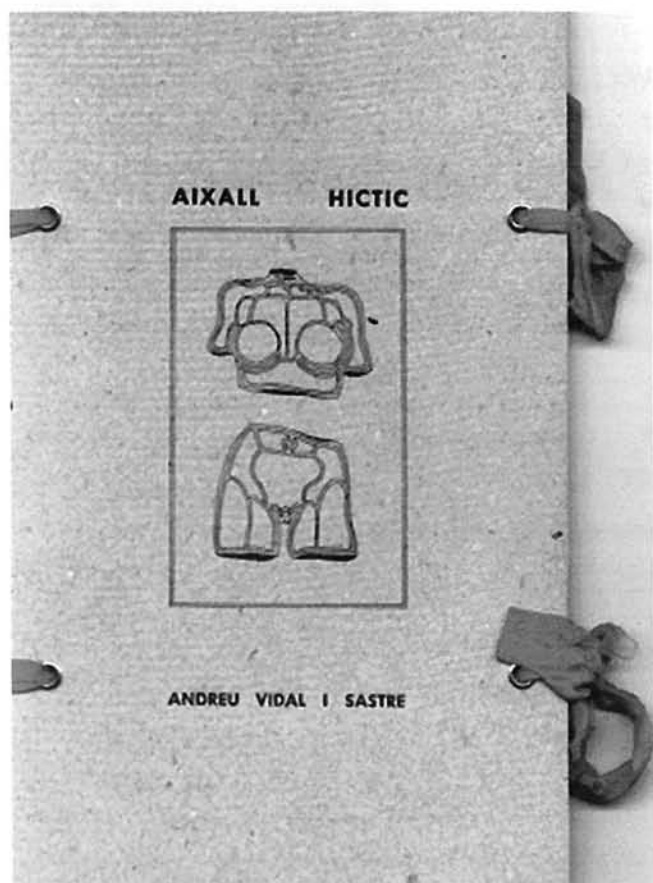

S'Esclop

Núm. 7

Calvià, maig i juny del 2000

Suplement literari de La Veu

Aixall híctic, d'Andreu Vidal

El capbreu

LLORENÇ MOYÀ

GILABERT DE LA PORTELLA

*Tinc un ridícul capbreu;
us el puc dir ben de presa:
Torre esfondrada de neu,
olla esquerdada que vessa;
no sóc meu, no sóc gens meu
i no ho vull ésser*

I tanmateix Pallasso... (1978)

ÒSCAR AGUILERA

AINA FERRER TORRENS

JOAN FULLANA

VÍCTOR GAYÀ

ALBERT HERRANZ

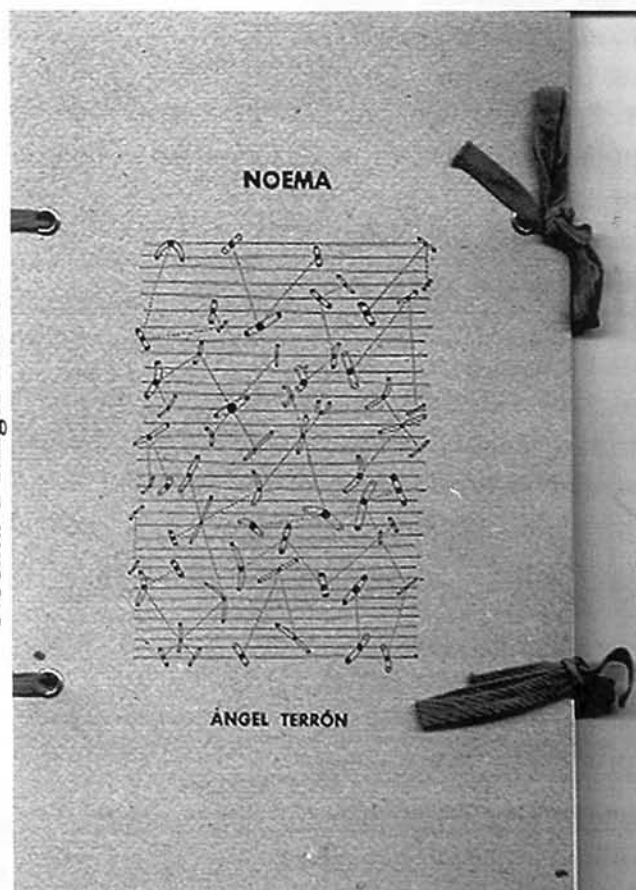
LLUÍS MAICAS

TOMEU MARTÍ

LLORENÇ MOYÀ

RAINELDA PALERM

ÀNGEL TERRON

Noema d'Àngel Terron

LLUÍS MAICAS

Va néixer a la ciutat d'Inca (1954); de 1978 fins 1986, va ser membre de "Taller Lluàtic" i prengué part de mogudes accions d'aquell actiu grup i col·laborà a les pàgines d'*El Correu de Son Coc*; en l'actualitat, ho fa al *Balears* i *Inca Revista*; l'any 1980, publicà *Dossier de la nova plàstica a Mallorca*.

Lluís Maicas és l'autor de *Bèsties domèstiques*, 1991; *Bricolage-à-trois*, (treball de poesia objectual), 1992; creador d'una carpeta-text titulada *40 de febre* i d'*Auditoria*, 1993; l'any 1994, publicà *Baladufa serbia* i *Suite mínima*; l'any 1995, publicà en solitari la narració *El contracte* i, més tard, l'any 1998, juntament amb Miquel Mestre, sortí a l'encontre dels lectors el seu llibre *Àngela*. I també d'aquell mateix any és l'obra poètica *Escapulons d'ungla*.

Altres títols del poeta són: *Campana incerta* (1995), *Tatuatge* (1996), *El seny del lladre* i *Viatge al cor* (1997) *El seny del foll* (1998) i la recentment publicada *Natures mortes* (1999).

Foll de seny

*Enfollir de sobte
de seny, perdre
consciència del pes
de la carn, veure
ulls clucs la forma
del pa, enlairar-me
en un vol de levitat
absoluta i romandre
per sempre a la part
més fosca de mi,
en el límit obscur
d'un fulgor no vist
per ull ni mirada.*

Mineral

*M'eximiré dels afectes
que em destorben, que afebleixen
el meu caràcter que tot ho pren
i afligeixen més enllà de l'esperit
la carn. Aviat rebreu una carta
de comiat en la qual us comunicaré
la meva decisió de pertànyer
al regne mineral. Aleshores, ja res
no afectarà la meva ànima de pedra
i podré allunyar de mi els sentiments
que enutgen el meu cor aprensiu.*

El seny del foll,
Perifèrics, poesia. Palma, 1998

Hotel

*A la cambra de l'hotel
territori hostil
de gemecs estucats de groc
on altres cossos
abans que els nostres
infectaren d'imatges
obscenes els miralls
i tacaren els llençols
amb fluids corporis
de solidesa efímera,
m'ofereixes l'esquena
com un present
d'intactes planúries.*

*A la cambra de l'hotel,
territori furtiu
on clandestines dalles
obriren pecats a la pell,
m'ofereixes l'esquema
d'un mapa ignorat.
Tem del tacte la fusió,
l'ardència ígnia, però
frec tots els forats,
umpl tots els espais
on vigeix el toc de queda.*

Natures Mortes

Perifèrics, poesia. Palma, 1999

"No gaire temps després d'haver publicat *El seny del foll* i el restringidíssim *Escapulons d'ungla* --per a l'elit legítima, un grapat d'amics--, Maicas torna a sortir a l'escena literària. S'està tornant prolífic, potser per la disciplina que li imposa el treball d'articulista o perquè ha de vessar de qualche manera i la poesia és també una forma de recollir aquests excessos."

FRANCESCA HERNÁNDEZ TERRASSA
Estiu de 1999
(Fragment del pròleg de *Natures Mortes*)

ÒSCAR AGUILERA

Notes de claror (Endevinalla)

Do que el deus li envegen, claredat.
 Remuguen les desvetllades estrelles
 mirant de reüll la fugissera plenitud i
 fan innocents giravolts o s'amaguen.
 Sol aprofitar les encletxes de les teles,
 la veus passar captivament perquè
 si la somies perd el seu misteri.

Trist és el dia en que no hi deixa empremta;
 no cal dir-ho, però és la llum.

Del llibre *Recers de boira (estudis sobre la
 transparència)*, publicat a La Nau, 1994.

Dibuix de Joan Fullana

Cala Falcó

La cala, petita,
 caprici nostre i de la costera,
 que s'estarà adormissant,
 veïna, si més no, de les meves remembrances del viure
 nin,
 quan calia descobrir el predi,
 eixacolar la terra amb el trepitjar minúscul,
 en revolts de polsim roig,
 arran de les tenasses esteses vers els niells.

La cala, testimoni de les hores primicials,
 freturoses,
 embravides per la brisa que tallava el pas tremolenc
 o les mates aferrissades al sobreviure heroic,
 epilítiques, dos dits per sobre de la roca extrema.

Enllà, una ona neixent ombrejada per esbarts de gavines,
 entre dos llustres,
 cercant recer al caliu de les coves
 que tan properes et guarneixen
 amb un trespol de verd excels,
 càlid i claríssim,
 superfícies que acaronàrem amb el nostre nedar primer,
 aquell nedar primer que a penes sabia apreciar-ne la màgia.

El jove poeta Òscar Aguilera i Mestre va néixer a Palma l'any 1971. Publicà articles a la premsa local i, amb el seu poemari *Essència de l'anyor*, aconseguí el guardó Art Jove 1998. *Recers de boira (estudis sobre la transparència)* va ser la seva primera incursió en el camp poètic. A l'actualitat, resideix a Itàlia.

TOMEU MARTÍ

Publicitat

*La llibertat era una estàtua
i es podia aconseguir
adquirint un telèfon mòbil.
"ja ets una mica més lliure".*

*La utopia havia estat liquada
i convertida en beguda refrescant
amb un sis per cent
de suc natural.*

*La independència
era un estil de música
"si ets jove i independent,
pepsicola et comprén"*

*La pau havia estat disfressada.
Ara vestia de campanya
amb un casc blau
i duia les mans vermelles de sang.*

*La lluna ja no és un poema,
ara és un anunci
per vendre cotxes.*

1939

*u, nou, tres, nou,
no és el número guanyador
del cupó dels cecs.*

*u, nou, tres, nou,
no és el prefix
de la terra inexistent.*

*u, nou, tres, nou,
no és un nou
telèfon eròtic.*

*u, nou, tres, nou,
no és el benefici
obtingut pels bancs
aquest exercici.*

*u, nou, tres, nou,
no és la distància
en quilòmetres
entre el teu cos i el meu.*

1939, l'any de la derrota.

Del llibre encara inèdit *Retorn a la utopia*

L'escriptor Tomeu Martí i Florit va néixer a Palma l'any 1969. Ha treballat com a periodista a *S'Arenal de Mallorca* i al setmanari *La Nau*. Ha col·laborat a *Avui*, *El Temps*, *Debat Nacionalista*, *Mallorca Socialista*, *En Veu Alta*, *El Triangle* i diverses revistes de premsa forana de Mallorca. Actualment, és redactor de la revista *El Mirall*, col·laborador habitual de *Balears* i corresponsal del diari *El Punt* de Girona.

És co-autor de l'assaig *La lluita contra el servei militar a Mallorca* i dels llibres de poemes *Pregam que tanqueu les portes en sortir de l'ascensor* i *I Encontre de poetes mallorquins*. El 1994, va publicar el recull de poemes *Vocabulari del plor* i el 1998, el llibre titulat *Quaranta-nou dies amb Nausica*.

Ha participat en diversos recitals de poemes i el grup de música popular Al Mayurqa ha musicat el seu poema *Adéu amic*.

AINA FERRER TORRENS

VIII

V

Ladyhawke...

Ja sé que avui no és l'aniversari
 però m'agrada fer-los a deshora
 o si més no -com ara- inventar-me'ls
 per algú com ets tu, ja fa uns deu anys
 entre el groc de les fulles que han caigut
 i el jardí clos pel cel de les campanes.
 El temps para la taula i les tovalles
 ja veus que són tan blanques com el dia
 primer que no record. És millor així
 car sempre el fil es talla en algun lloc
 i no podem guardar-ho tot ni fer-nos
 cruels amb mans que es deixen o es desfan
 quan torna a fer-se fosc i el pas cansat
 s'allunya en la remor d'algun naufragi.
 I si ara el temps ens torna prop del pou
 la set que sobreviu entre geranis
 serà perquè la casa enllà ens espera
 guardant les poques coses que ens fan falta.

Quan la nit vaporosa es replegava
 a frec de les tenebres llançà el cos
 i la pell febril li tornà de cendra
 quan -ple de nacre- féu el salt pel cel.

"Tan negra no la vull, a la foscúria
 però serà en el ventre de l'abis
 allà on la llum vetada es recomenci
 i esdevengui ala pel beuratge amarg
 que m'exalta i separa prop de tu".

Se'n va ella, ja líquida en l'oli
 purpuri dels colors, travessant l'hora
 d'or pàl·lid en què el món així es desperta
 i deixa la carn seva imperceptible
 en l'horitzó. Ateny el cor quan tot
 sembla perdre's i en la ombra el vol remunta
 prenent la forma intacta d'un falcó.

Aina Ferrer Torrens va néixer l'any 1959 a Inca. Col·labora a *Inca revista*. Amb la seva obra poètica, ha aconseguit diversos guardons: *Perspectiva de Pronoms*, Premi Lluçanor de Poesia; Premi Vall d'Or de Poesia, 1991; amb *De l'absència (variacions)* guanyà el Premi Llorenç Moya 1992 i, amb *Exili per dues ales*, obtengué el Premi Ciutat d'Inca de Poesia, 1998.

"A vegades el sol d'un llibre com aquest pot encegar la nostra capacitat de lectors. Però si, de sobte, ens sentim confusos perquè els versos assoleixen algun punt òptim de tensió i d'harmonia, de llibertat i de mètrica, de barroquisme i de concisió, no serà cap traïció de l'instint poètic. Senzillament, serem en *En el saltant de l'aigua*, amb Aina Ferrer Torrens i els blancs i els negres de la seva experiència vital".

ANTONI VIDAL FERRANDO

De la tercera part d'*En el saltant de la aigua* (1999)
 Perifèrics, poesia. Palma.

ÀNGEL TERRON

Poemes de bava i gel **

A Vladimir d'Oz *

L'arbre és fet de mans
de dits que fugen.
Amat, ara la taula de carn
em recorda l'ambre
de cells que envoltats d'aire
sobre la llana premen el trespol.
La mar és feta de llavis,
d'algues foses.

Murta i clavells rojos

La lògica és un paraigua
que ens banya de sang.
Agafa amb els dits la pedra blanca,
menja-te-la com figa dolça:
la boca la tindràs plena d'escuma,
les dents foses com blanc d'ou.
Dels ulls cau la bava.

a Bàrbara

Dionisiaca

Merlí
ulla amb telescopi
el delicat anell de Saturn.

El licàntrop
es beu una nina
a la llum de la lluna.

La diferència és subtil
emperò no definitiva.

** *Poemes de bava i gel* és la segona part de recull poètic publicat l'any 1978 dins la col·lecció *La musa decapitada*, a Ciutat de Mal (sic). Era l'obra número cinc dins aquella col·lecció de poesia. El poeta mallorquí Andreu Vidal la dirigí i, entre 1977 i 1979, publicà les plagues de poesia.

D'aquesta obra, *Noema*, --en forma de carpeta amb vetes i tapes de cartró, i il·lustrada per Joan Palou--, només se'n publicaren 144 exemplars signats per l'autor; i fins avui, almanco que ho sàpiguem, no s'havia tornat a editar.

A la portada d'aquest número de *S'Esclop*, reproduïm les cobertes de les carpetes de *Noema* i d'*Aixall híctic* d'Andreu Vidal.

* Vladimir d'Oz era un dels pseudònims que aleshores usava Andreu Vidal i Sastre, qui, juntament amb el seu company Àngel Terron, mantengué algunes col·leccions com *Blanc d'ou*, *Tafal* i *La musa decapitada*. Andreu Vidal havia començat a publicar a les darreries dels anys setanta; féu articles a suplementos culturals sobre literatura i publicà poemes a *Urc*, *Latitud 39* i *Reduccions*. Degut a una aturada cardíaca, Andreu Vidal ens va deixar el 20 de desembre del 1998. L'autor de *Xicraini, nit de portes cremades*; escrita quan només tenia 18 anys; havia guanyat el Premi Ciutat de Palma de 1983, amb *Necròpsia*, i l'any 1992, amb *L'animal que no existeix*, fou guardonat amb el Premi Carles Riba. El seu darrer llibre va ser *Els dies tranquils*.

VICTOR GAYÀ

Apocalipsi *

QUI SAP SI EL FET d'escriure l'Apocalipsi
ha estat frenant vint segles la fi del món.
Vull ser apocalíptic: EL NOSTRE MÓN S'ACABA.
Però no per deturar vint segles més l'ocàs definitiu,
que és glòria de vanitats que no em puc permetre,
sinó per tastar l'infern de rompre el segell
i cavalcar un instant amb els altres genets.

Fer País és Ballar de Bot? **

FER PAÍS és fer Ball de Bot
o seure's a pensar al balancí de la clastra?
Fer país és fer Diades, Estendards i Senyeres d'Identitat
o treballar en el laboratori de les ciències i les arts?
Fer país es fer Terra i Poble i Llengua
o agricultura, dignitat social i un llenguatge per a crear?

Víctor Gayà va néixer a Palma l'any 1952. Llicenciat en Psicologia per la Universitat de Barcelona, es va especialitzar en Psicologia Educativa i durant anys la exercí dins el camp de la docència. Víctor Gayà ben aviat es sentí atret pel periodisme i la poesia, activitats que reprengué després d'anys d'allunyament. Ara col·labora habitualment a *Última Hora* i ha publicat *Gent entorn de Calvià* (1990), *Manual per protegir-se de mestres i educadors* (1995) i *Jaume Santandreu. El sexe del profeta* (1997); és també l'autor del poemari *Morfologia d'una femme semàntica*, 1998, i de la novel·la *Trenc d'alba* (1999) i recentment ha publicat *Petit patit país*. A les pàgines de *La Veu* podeu llegir un interessant comentari literari de Bartomeu Fiol sobre la darrera obra poètica de Víctor Gayà.

* De la primera part de *Petit patit país*. Publicat dins la Col·lecció La Butzeta per Lleonard Muntaner Editor, 2000.

** De la tercera part, *Patit País (Represa)*.

*** De la segona part, *Ateïsmes i asteïsmes*.

La Balanguera ***

COM UNA PARCA bé cavil·la,
les mil maneres d'acabar
amb un vaixell de macs i argila
que contra els vents va per la mar.
Dins la profunda nit mesquina
no hi ha aparells per navegar.
La Balanguera fina, fina,
la Balanguera finirà.

Girant l'ullada cap enrera
veuràs la terra verge i mascle
obrint-se pas mentre espera
ser fecundada a pas de rascle.
Ara el conreu tot s'emmetzina
just el ciment pot arrelar.
La Balanguera fina, fina,
la Balanguera finirà.

El temps primer de pesta i fam
com una aranya d'art subtil
tix un caràcter d'aviram:
fort al corral, fora com fil.
Forma de ser la mallorquina:
viure l'avui, deixar demà.
La Balanguera fina, fina,
la Balanguera finirà

Guaita les ombres de l'avior
les poques llums de nostres gestes,
més fosc es fila el venidor
que fa història amb nostres restes.
Allaus de gents amb cant d'ondina
el nostre curs volen trancar.
La Balanguera fina, fina,
la Balanguera finirà.

Tant tradicions com esperances
paren un camp de seques soques,
les més agrestes tornen manses
les fines són bastes com roques.
Sembla una marxa serpentina
que muda el pas del tarannà.
La Balanguera fina, fina,
la Balanguera finirà.

La Balanguera veu la brossa
del que van ser de genuïns,
veu com devallen a la fossa
els enderrocs dels mallorquins.
Altra nissaga prest germina
no hi ha misteri a desvetllar.
La Balanguera fina, fina,
la Balanguera finirà.

ALBERT HERRANZ HAMMER

Cavafis s'aixeca de la taula per descansar d'escriure

I aquest carrer que veig des de la meva persiana emmarcada en blau
 Quins racons ataronjats deu amagar?
 Aquell jove bru que camina xiulant tan malenconiós devora el moix blanc
 Camina cap a una cita d'amants o pensa escolar el temps jugant al backgamon?
 I el soldat que està a la cantonada sota els geranis amb les galtes enceses
 Acaba de rebre una flor de la noia que desapareix rera la persiana groga?
 I el nin que corre cridant paraules tan argentades, tan blanques
 Serà demà un soldat empegueït, un jove malenconiós o tal vegada
 Un misteri jaspia de taronges, blaus i perfumat de gessamí?
 Que em fa de mal el cap! Hauria de deixar d'escriure avui!
 Aquest mal d'esquena! Alexandria em sembles un somni difús
 Tants de blaus, verds, blancs, ocres, carmins, daurats
 Als ulls no em deixen veure com mor la tarda besant el port.
 Agafaré la pesant clau de ferro d'aquesta habitació
 I mentre l'aire vermell es taca de negre
 Correré a refugiar-me a la taverna. Necessito el fum, els joves,
 El renou dels inclements daus, les bregues i el vi.
 (La porta es tanca donant peu al seu soroll xuclant
 De la tinta que ferma les paraules al paper:
*l'envelliment del meu cos i la meva aparença
 ferida és de terrible punyal...*)

Il·lustració de Rainelda Palerm

Spiderman decideix deixar-ho córrer

Aquesta nit et revelaré la meva identitat secreta
 (Si vols desvetlla'm la teva...)
 S'han acabat secrets absurds, subterfugis cruels,
 Prou dolor, prou portes, prou tanques...
 Em llevaré la roba lentament,
 I davall dels pantalons, la samarreta, els calçotes i els mitjons
 Trobaràs la veritat
 Palpitant, tremolant, rodona, sense arestes, nua
 I ho he de reconèixer: no em va mossegar cap aranya radioactiva,
 Els meus pares no em repudiaren a Krypton,
 No tenc especial dèria per les rates voladores
 Ni em dedic a salvar el món sobre una taula de surf
 Som carn nascuda de la pols dels estels,
 Carn poruga que sent l'alè de la mort contínua
 Però com tu, vull volar, vull riure, vull Ser...

Aquesta nit et revelaré la meva identitat secreta...

Ambdós són del llibre encara inèdit *Ambaixador d'un país inexistent*

Delegació de l'OCB de Calvià

Triade
 Public - Escribible - Musical
 Encuentre 23 de Juliol 1997 a les 20 hores
 Centre de la Rocaria
 de Calvià

*Cartell de l'encontre
 23 de juliol de 1977*